

ДЖЕЙ МАКИНЪРНИ ТРЕТИЯТ

Превод от английски: Мария Симеонова, 2007

chitanka.info

Беше трудно да се опише точно вкусът на осмата или деветата цигара за деня — онази смесица от озон, тютюн и леката привечерна тревожност, полепнала по езика. Но той го разпознаваше всеки път. Това беше вкусът на изгубената любов.

Алекс започваше да пуши отново винаги щом изгубеше жена. Влюбеше ли се, спираше цигарите. А когато любовта отмреше, запалваше пак. Отчасти това беше физическа реакция спрямо стреса; отчасти бе метафорично — заменянето на едно пристрастяване с друго. До голяма степен този рефлекс бе напоен с митология — включително собствения му романтичен образ на самотник, застанал на мост в чуждоземен град, свил шепа около цигарата си, разкопчал черно кожено яке, оставил се на произвола на природните стихии.

Представяше си как минувачите обсъждат личната му скръб, докато той стои на „Пон де-з-Ар“^[1], мистериозен, мокър и недостижим. Усещането му за загуба изглеждаше по-реално, когато си представяше себе си в очите на непознатите — пешеходците, с техните вечерни сандвичи и туристически справочници, с чадърите, огъващи се на мартенското време — смесица от ситен дъждец и мъгла.

Когато всичко с Лидия свърши, той реши да дойде в Париж не само защото беше добро място за пушене, но и защото предлагаше подходяща атмосфера. Тъгата му щеше да бъде по-горчива и по-живописна в този град. Фактът, че Лидия го изостави, сам по себе си беше достатъчно кофти. Онова, което влошаваше ситуацията още повече, бе собствената му вина за случилото се. Така той страдаше едновременно както от болката на жертвата, така и от вината на злодея. Апетитът му обаче не пострада — стомахът му се оплакваше като териер, който настоява за полагащата му се вечерна разходка, в блажено неведение, че домакинството е в траур. Макар страданието в Париж да бе облагородяващо, само глупак би гладувал в този град.

Застанал наред реката, той се опита да реши в коя посока да поеме. Миналата нощ избра да вечеря в бистро, което изглеждаше достатъчно мрачно и автентично за целта, но всъщност се оказа пълно с бърбиви американци и германци, облечени като че се канеха да ходят на фитнес или на тропиците, затова реши да се запъти към хотел „Кост“, където американците поне бяха модерно изпосталели и облечени в отненъци на сивото и черното.

Барът беше пълен и, разбира се, свободни маси нямаше. Управителката, красива изящна азиатка с лондонски акцент, го премери скептично с поглед. Не излъчваше типичното парижко високомерие, надменността на метрдотел на тризвезден ресторант. По-скоро се изживяваше като пазителката на храма на това международно племе, което включваше рок звезди, фешън модели, дизайнери, актьори и режисьори — барабар с онези, които непрекъснато ги фотографираха, пишеха за тях и ги чукаха. Като артдиректор на бутикова рекламна агенция, Алекс живееше в покрайнините на този свят. В Ню Йорк познаваше много от портиерите и управителите, но тук само можеше да се надява, че изглежда подходящ за мястото. Управителката явно не прие за чиста монета твърденията му, че е член на клуба; изражението ѝ издаваше лека надежда, сякаш бе на ръба да разреши колебанията си в негова полза. Внезапно тясно присвитите ѝ очи се усмихнаха — разпозна го.

— Съжалявам, не ви познах — възкликна. — Как сте?

Алекс беше идвал тук само два пъти, при това преди няколко години; не изглеждаше особено вероятно да са го запомнили. От друга страна, имаше навика да оставя щедри бакшиши и, по скромното му мнение, не изглеждаше никак зле.

Тя го поведе към малка, но добре разположена маса, подготвена за четирима. Беше ѝ казал, че очаква компания с надеждата, че ще повиши шансовете си за място.

— Веднага ще изпратя келнера — увери го тя. — Извикайте ме, ако мога да направя още нещо за вас.

Усмивката ѝ беше толкова доброжелателна, че той се опита да измисли някаква малка молба, за да ѝ достави удоволствие.

На келнера поръча бутилка шампанско, тъй като все още преливаше от чувство на разточителство. Огледа помещението. Разпозна някои от посетителите — широкоплещест американски романист от монтанската школа, кльощавия вокал на британска попгрупа — но не и някой, когото да познаваше в старомодния смисъл на думата. Леко смутен от самотата си, заби нос в менюто и се запита защо така и не бе довел Лидия в Париж. Сега съжаляваше — както заради нея, така и заради себе си; удоволствията на пътуването не му изглеждаха така реални, когато не можеха да бъдат потвърдени от свидетел.

Беше я приел за даденост — това беше част от проблема. Защо винаги ставаше така?

Алекс вдигна очи и видя в дъното на салона млада двойка, която стоеше и оглеждаше тълпата. Жената беше поразителна — висока красавица от неопределима раса. Изглеждаха дезориентирани, сякаш бяха поканени на лъскаво парти, което се бе преместило другаде. Жената срещна погледа му и се усмихна. Алекс ѝ се усмихна в отговор. Тя задърпа ръкава на придружителя си и кимна към масата на Алекс.

Внезапно се приближи към него.

— Имате ли нещо против да седнем при вас за малко? — попита жената. — Не можем да открием приятелите си.

Не изчака отговора му, а направо седна до Алекс, разкривайки по време на движението дълго, загоряло и голо бедро.

— Фредерик — представи се мъжът и протегна ръка. Изглеждаше по-тактичен от приятелката си. — А това е Таша.

— Моля, седнете — покани ги Алекс. Някакъв инстинкт го възпря да им каже собственото си име.

— Какво правиш в Париж? — попита Таша.

— Нищо особено, нали знаете, откъсвам се от действителността.

Келнерът донесе шампанското. Алекс поиска още две чаши.

— Мисля, че имаме общи приятели — каза Таша. — Итън и Фредерика.

Алекс уклончиво кимна.

— Обичам Ню Йорк — изтърси Фредерик.

— Вече не е същият — отвърна Таша.

— Знам какво имаш предвид. — На Алекс му стана любопитно накъде ли води всичко това.

— И все пак — не се даде Фредерик — е по-хубав от Париж.

— Е — каза Алекс, — и да, и не.

— Барселона — продължи Фредерик — е единственият готин град в Европа.

— И Берлин — додаде Таша.

— Вече не.

— Познаваш ли добре Париж? — попита Таша.

— Всъщност не.

— Трябва да те разведем.

— Пълна гадост — каза Фредерик.

— Има някои места — допълни Таша, — които не са твърде отегчителни.

— А ти откъде си? — обърна се Алекс към момичето, опитвайки се да определи произхода на екзотичния ѝ външен вид.

— Живея в Париж — каза тя.

— Когато не е в Ню Йорк — добави приятелят ѝ.

Изпиха бутилката шампанско и поръчаха друга. Алекс се радваше на компанията. Освен това много се харесваше в ролята на човека, за когото го бяха взели. Идеята, че са го сбъркали с някого друго, беше невероятно освобождаваща. Беше очарован от Таша, която откровено флиртуваше с него. На няколко пъти сграбчи коляното му, за да подчертае думите си, и в още няколко случая се почеса по лявата гърда. Дали беше несъзнателно движение или целенасочен, провокиращ жест? Алекс се опита да определи дали връзката ѝ с Фредерик е от романтично естество. Знаците сочеха и в двете посоки. Французинът я наблюдаваше отблизо, но сякаш нямаше нищо против тя да флиртува. В един момент тя подхвърли нещо от сорта на „С Фредерик бяхме гаджета преди време“. Колкото повече я наблюдаваше Алекс, толкова повече чувстваше, че се увлича по нея. Тя беше съвършен коктейл от расови черти, достатъчно познати, за да съответстват на идеал за чужда култура, и достатъчно екзотични, за да спират дъха.

— Вие, американците, сте такива пуритани — казваше тя. — Толкова шум вдигнахте само защото на президента ви му направихте свирка.

— Това нямаше нищо общо със секса — отвърна Алекс и усети как се изчервява. — Беше опит за преврат на десните.

Искаше му се да звучи хладнокръвно и отегчено. Но излезе едва ли не, че се защитава.

— Всичко има общо със секса — впи тя очи в неговите.

Така провокиран и подпомогнат от блещукащите мехурчета на скъпото шампанско, които гъделичкаха вените му, той прокара длан по вътрешността на бедрото ѝ, като спря на ръба на късата ѝ тясна пола. Без да отмества поглед, тя разтвори уста и навлажни устните си с език.

— Ама че гадост — изтърси Фредерик.

Макар Алекс да беше сигурен, че другият мъж не виждаше местоположението на ръката му, предметът на възклицанието му беше тревожно неопределен.

— За тебе явно всичко е гадост.

— Защото си е така.

— Ти си експерт по гадостта.

— Вече няма изкуство. Само гадост.

— Е, това е повече от сигурно — отбеляза Таша.

* * *

Спор за вечерята: Фредерик настояваше да отидат в „Буда бар“, Таша искаше да останат. Направиха компромис, като поръчаха хайвер и нова бутилка шампанско. Когато сметката пристигна, Алекс в последния момент се сети, че не трябва да вади кредитната си карта. Като първа стъпка към избистрянето на мистериозната му нова самоличност той реши, че ще бъде от типа мъже, които винаги плащат в кеш. Докато Алекс отброяваше банкнотите, Фредерик усърдно зяпаше в далечината с вида на човек, добил богата практика в игнорирането на сметки за плащане. Алекс усети краткотрайно, дразнещо чувство, че го използват. Може би при тях това беше ежедневие — да се правят, че познават някой непознат, настанен на хубава маса. Но преди да доразвие тази си теория, Таша вече го беше хванала за ръка и го отвеждаше навън в нощта. Натискът на дланта ѝ, уханието на кожата ѝ, всичко в нея беше толкова въодушевяващо. Той реши да провери докъде ще го отведе всичко това. Така или иначе нямаше какво друго да прави.

Колата на Фредерик, паркирана на няколко пресечки разстояние, не изглеждаше да е в движение. Предната решетка беше разбита; единият фар сочеше нагоре под ъгъл от четирийсет и пет градуса.

— Не се тревожи — каза Таша. — Фредерик е отличен шофьор. Катастрофира само когато му се иска.

— А тази вечер какво ти се иска? — побърза да уточни Алекс.

— Иска ми се да танцувам — отвърна той. Сетне запя „Хайде да танцуваме“ на Дейвид Бауи, като барабанеше с пръсти по волана, а Алекс се качи на задната седалка.

В „Льо Бен Душ“ беше полупразно. Единственият човек, когото разпознаха, беше Бернард Хенри Леви. Или бяха дошли твърде рано, или бяха закъснели с няколко години. Разговорът беше преминал на френски и Алекс губеше нишката. Таша му се беше нахвърлила, галеше ръцете му и от време на време собствената си свършена лява гърда, а той се притесняваше за реакцията на Фредерик. В един момент двамата си размениха няколко остри реплики, които Алекс не разбра. Фредерик се изправи и се отдалечи.

— Виж — каза Алекс. — Не искам да ти причинявам неприятности.

— Няма неприятности — отвърна тя.

— Той гадже ли ти е?

— Излизахме преди време. Сега сме само приятели.

Тя го придърпа към себе си и го целуна, бавно изследвайки вътрешността на устата му с езика си. Сетне внезапно се отдръпна и вдигна очи към жена в бяло кожено яке, която танцуваше край близката маса.

— Мисля, че големите гърди са красиви — каза и го целуна с подновена страст.

— Аз пък мисля, че твоите гърди са красиви — отвърна той.

— Наистина са такива — каза тя. — Но не са големи.

Когато Фредерик се върна, настроението му сякаш се беше повдигнало. Той остави няколко банкноти на масата.

— Хайде да тръгваме — каза.

* * *

Алекс не беше ходил по клубове от няколко години. След като двамата с Лидия заживяха заедно, клубовете изгубиха привлекателността си. Сега почувства завръщането на старата тръпка, предвкушването на лова — усещането, че нощта крие тайни, които ще бъдат разбунени преди пукването на зората. Таша говореше за някой от Ню Йорк, когото се предполагаше, че Алекс познава.

— Последния път, когато го видях, той просто не спираше да удря главата си в стената, а аз му казах, Майкъл, наистина трябва да спреш с тези наркотици. Оттогава минаха петнайсет години.

* * *

Първата им спирка беше клуб на Монмартър. Бандата на сцената свиреше почти достоверна версия на популярна песен на „Нирвана“. Докато чакаха на бара, Фредерик свиреше като обезумял на въображаема китара и крещеше думите на припева. След като изсмукаха коктейлите си, тримата се отправиха към дансинга. Беше достатъчно шумно, за да се изключи възможността за разговори.

Музикантите подхванаха нова песен. Таша разделяше вниманието си между двамата, като отъркваше дупето си в Алекс, докато вокалът се дереше фалшиво. Алекс затвори очи и я обгърна с ръце, изгубил представа за пространството около себе си. Гърдите ѝ ли държеше в дланите си, или това беше задникът ѝ? Тя промуши език в ухото му; в съзнанието му изникна образът на кобра, надигаща се от плетена кошница.

Когато отвори очи, видя Фредерик и някакъв друг мъж да го наблюдават от края на дансинга и да заговорничат.

Алекс се отдалечи, за да потърси мъжката тоалетна и да си вземе нова бира. Когато се върна, Таша и Фредерик танцуваха бавно на някаква френска балада и се опипваха взаимно. Реши да си тръгне и да тегли чертата. Каквато и да беше тази игра, внезапно се почувства твърде уморен, за да я играе. В същия момент Таша го погледна и му махна от дансинга. Втурна се към него през танцуващите, а Фредерик я следваше по петите.

— Да тръгваме — изкрещя тя.

* * *

Отвън на тротоара Фредерик изведнъж стана приятелски настроен.

— Човече, сигурно си мислиш, че Париж е пълна гадост.

— Напротив, забавлявам се — отвърна Алекс. — Не се тревожи за това.

— Но аз се тревожа, човече. Въпрос на чест е.

— Добре съм.

— Можеше поне да намерим някакви наркотици — обади се Таша.

— Всички наркотици в Париж са голяма гадост.

— Нямам нужда от наркотици — заяви Алекс.

— Не искам да се друсам — запя Фредерик. — Но не искам и да не се друсам.

Подхванаха спор къде да продължат вечерта. Таша настояваше за място, очевидно наречено „По-бързо, маце, убивай, убивай“. Фредерик твърдеше, че е затворено. И дърпаше към „Л’Анфер“. Спорът се пренесе в колата. В крайна сметка прекосиха реката и малко по-късно спряха под кулата Монпарнас.

Двамата портиери сърдечно поздравиха спътниците му. Спуснаха се по стълбище към място, което сякаш сияеше в пурпурна светлина, чийто източник Алекс не можеше да определи. Над танцьорите се носеше тътнещ барабанен и басов мотив. Таша го сграбчи за токата на колана и го поведе към някакво издигнато място над дансинга, което приличаше на ВИП зона.

Разговорът беше почти невъзможен. Което си беше облекчение. Алекс срещна няколко души, или по-скоро кимна на няколко души, които му кимнаха в отговор. Някаква японка изкрещя нещо в ухото му на, както му се стори, поне няколко езика, а малко по-късно се върна с каталог на ужасни картини. Той кимаше, докато прелистваше каталога. Очевидно беше подарък. Далеч по-радушно прие следващия жест — един мъж му подаде бутилка без етикет, пълна с кристална течност. Той си наля в чашата. Имаше вкус на спирт.

Таша го завлече на дансинга. Обви ръце около шията му и засмука езика му в устата си. Точно когато Алекс вече имаше чувството, че езикът му ще бъде отскубнат, тя го ухапа силно. Устата му се изпълни с вкус на кръв. Тя вероятно искаше точно това, защото продължи да го целува и да притиска ханша си в него. Упорито смучеше езика му. Той си я представи как смуче и други части на тялото му. Идеята му хареса. И без за секунда да губи концентрация върху случващото се с Таша, той внезапно си помисли за Лидия и момичето преди Лидия, и момичето след Лидия — онова, с което ѝ беше изневерил. Как става така, запита се той, че желанието за една жена винаги пробужда желание за всички останали жени в живота му?

— Да се махаме оттук — изкрещя той, полудял от възбуда.

Тя кимна и се отдръпна, като затанцува на два-три метра от него. Алекс я наблюдаваше, опитвайки се да следва ритъма ѝ, но накрая се отказа и я сграбчи. Насила вкара езика си в устата ѝ, изненадан от острата болка, която прясната рана му причини. За щастие, този път тя не го ухапа, даже се отдръпна. Сетне внезапно тръгна обратно към ВИП зоната, където Фредерик сякаш се караше за нещо с бармана. Когато зърна Таша, той взе една бутилка от бара, замахна и я разби на парчета в краката ѝ.

Фредерик изкрещя нещо нечленоразделно и хукна нагоре по стълбите. Таша понечи да го последва.

— Не отивай — хвана я за ръка Алекс.

— Съжалявам — викна тя и издърпа ръката си. После го целуна нежно по устните.

— Кажу довиждане — каза Алекс.

— Довиждане.

— Кажу името ми.

Тя озадачено го погледна, а сетне, сякаш внезапно загоряла какъв е майтапът, се разсмя, без да ѝ е весело, и го посочи с пръст, сякаш искаше да каже „едва не се вързах“.

Той остана да я гледа как изчезва по стълбите, а дългите ѝ крака, изглежда, ставаха дори по-дълги, докато се качваше нагоре.

Алекс изпи още една чаша от бистрия алкохол, но сега обстановката му се струваше безвкусна и безинтересна. Минаваше три сутринта. Докато си тръгваше, японката набута в ръката му няколко покани за нощен клуб.

* * *

Като излезе на тротоара, Алекс се опита да се ориентира. Насочи се към „Сен Жермен“. Сети се, че в Ню Йорк е едва десет вечерта и настроението му се разведри. Можеше да се обади на Лидия. Изведнъж си помисли, че вече знае какво ще ѝ каже. Докато забързваше крачка, по улицата се зададе автомобил, който го окъпа в светлината на фаровете си; обърна се и видя очуканото рено на Фредерик да криволичи по платното зад гърба му.

— Качвай се — каза Таша.

Той сви рамене. Каквото и да станеше, щеше да е по-добре от разходка пеш.

— Фредерик иска да наминем през едно място.

— Мен може да ме оставите до хотела ми.

— Не ставай идиот.

Погледът ѝ събуди у него дивата възбуда от дансинга; вече му бе омръзнало да го разиграва, но желанието победи гордостта му. След всичко това чувстваше, че е заслужил наградата си, и осъзна, че е готов на всичко, за да я докопа. Качи се на задната седалка. Фредерик запали двигателя и натисна съединителя. Таша погледна към Алекс и оформи устните си в целувка, а после се обърна към Фредерик. Езикът ѝ се появи между устните ѝ и бавно изчезна в ухото на Фредерик. Когато Фредерик спря на светофара, тя се надигна, за да го целуне хубаво по устата. Алекс осъзна, че е въввлечен в нещо — че е част от някаква сделка, която бяха сключили помежду си. И внезапно си помисли за Лидия, за това как ѝ беше казал, че изневярата му няма нищо общо с нея, което беше типичната реплика в такава ситуация. Как да ѝ обясни, че макар да бе легнал с друга, именно Лидия изпълваше сърцето му.

Ненадейно Таша се изкатери на задната седалка и започна да го целува. Вкарваше енергично гъвкавия си език в устата му и прокара пръсти надолу към слабините му. „О, да, това пък откъде се взе?“ Гризна го по ухото, докато разтваряше ципа на панталоните му.

Когато посегна в боксерките му, Алекс изстена. Погледна към Фредерик, който отвърна на погледа му... и сякаш увеличи скоростта, докато нагласяше огледалото за обратно виждане. Таша се плъзна надолу по гърдите му, като разроши космите по корема му с език. Смътното усещане за предстояща опасност бе удавено от мощна вълна на първични чувства. Тя стискаше члена му в ръка, след известно време го напъха в устата си и той се чувстваше напълно безпомощен да се намеси. Не му пукаше какво ще се случи, стига тя да не спира. Отначало едва усещаше докосването на устните ѝ, удоволствието бе повече в очакването на онова, което щеше да последва. Накрая тя нежно го одраска със зъби. Алекс простена и се свлече на седалката, докато колата набираше скорост.

Натискът на устните ѝ ставаше все по-властен.

— Кой съм аз? — прошепна той. А минутка по-късно: — Кажете ми за кого ме смяташ?

Отговорът ѝ, макар и неразбираем, накара от устата му да се отрони изпълнено с удоволствие стенание. Погледна в огледалото за обратно виждане и видя, че Фредерик ги гледа, не откъсва поглед от задната седалка въпреки високата скорост на автомобила. Когато Фредерик неочаквано превключи на четвърта, главата на Алекс отскочи напред и той без да иска си прехапа езика — зъбите му разрязаха прясната рана като ножици.

Воден от внезапен импулс, той извади члена си от устата на Таша миг преди Фредерик да набие спирачки и да предизвика катастрофа.

* * *

Нямаше представа колко време бе минало, преди да изпълзи от колата. Катастрофата бе станала едва ли не на забавен каданс, колата тръгна да се преобръща бавно, като падащо есенно листо, докато илюзията за безтегловност не бе разбита от сблъсъка с предпазния парапет. Опита се да си припомни всичко, докато стоеше, сгънат като акробат, на задната седалка, проверявайки наличността на крайниците си. Над околността се беше спуснала мирна неделна тишина. Никой не помръдваше. Бузата му беше наранена и кървеше от вътрешната страна, там, където се беше ударил в гърба на предната седалка. Точно когато започваше да се съмнява, че е оглушал, чу Таша да стене до него. Видя главата на Фредерик да помръдва върху таблото, представи си какво би могло да се случи и радостта от оцеляването бе изместена от бликнал гняв.

Алекс се запрепъва към другия край на колата, отвори вратата със замах и грубо измъкна Фредерик на паважа, където той остана да лежи със зейнала на челото рана.

— Защо беше всичко това? — попита Алекс.

Французинът примигна и сви очи, вкара пръст в устата си, за да провери дали зъбите му са си по местата. Вбесен, Алекс го изрита в ребрата.

— За кого, по дяволите, ме вземате?

Французинът се ухили и го погледна.

— Ти си просто един тип — отвърна той. — Господин Никой.

* * *

Докато вървеше пеша обратно към хотела си, не спираше да мисли за Лидия. Бузата му беше наранена и насинена; когато Фредерик накрая се блъсна в парапета, Алекс се удари в стъклото. Димът на цигарата му изостряше усещането му за наранявания по езика. Но все пак се радваше, че се размина само с тези повърхностни рани. Колата се беше преобърнала на 180 градуса и бе спукала гума в ръба на бордюра, преди да спре в парапета на тротоара. Алекс ги остави там, отдалечи се, без да изрече и дума, докато Таша викаше след него.

Когато го хванаха в крачка, когато вече бе невъзможно да отрече връзката си с Трейси, каза на Лидия, че това няма нищо общо с нея — типичната реплика в такава ситуация — но не беше вярно. Всичко беше заради нея. Въпреки че беше излъгал и се беше опитал да скрие изневярата си, сега осъзнаваше, че е искал тя да разбере. Ставаше дума за предателство — това най-интимно отношение между двама души. Тя беше част от уравнението. Как да ѝ обясни, че докато лежеше върху друга жена, именно Лидия изпълваше сърцето му. Че това беше като да засилиш колата си срещу дърво. Че моментът преди удара е така ярко наситен с любов към онова, което всеки миг ще загубиш.

[1] Мостът на изкуствата в Париж. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.